

NINA HIBBIN:

LONDONI LEVÉL ÚJ ANGOL FILMEKRŐL

London mellett, a Sheperton Stúdióban forgatják Peter George bestseller regényének filmváltozatát. A műteremben hatalmas bunkert építettek fel. A bunker belsejében a padló csillogóan fekete, a kupolás mennyezetről pedig egy óriási, gyűrű alakú lámpa borítja fénybe az alatta álló kezek asztalt.

Ez a washingtoni Pentagonban levő főhadiszállás díszlete — az eredetinek teljesen hiteles másolata. A forgatás alatt álló filmnek ez lesz egyik legfontosabb szín-

helye, mely a »Dr. Kü-lönc, avagy hogy szoktam le a félelemtől és szerettem meg a bombát?« izgalmasan hangzó címet kapta.

A film egy amerikai repülő-tábornokról szól, aki távirányítású bombázóit hidrogénbomba-támadásra küldi. Az Egyesült Államok elnöke már nem tudja visszaparancsolni a légiert és így együtt kell működnie a szovjet miniszterelnökkel az idővel való versenyfutásban, hogy ily módon mentse meg a világot a katasztrófától.

A film műfaja: szatirikus komédia. Peter Sellers négy különböző szerepet játszik benne: egy texasi pilótát, egy repülőtisztet, egy német nukleáris tanácsadót és magát az Egyesült Államok elnökét is ő személyesíti meg.

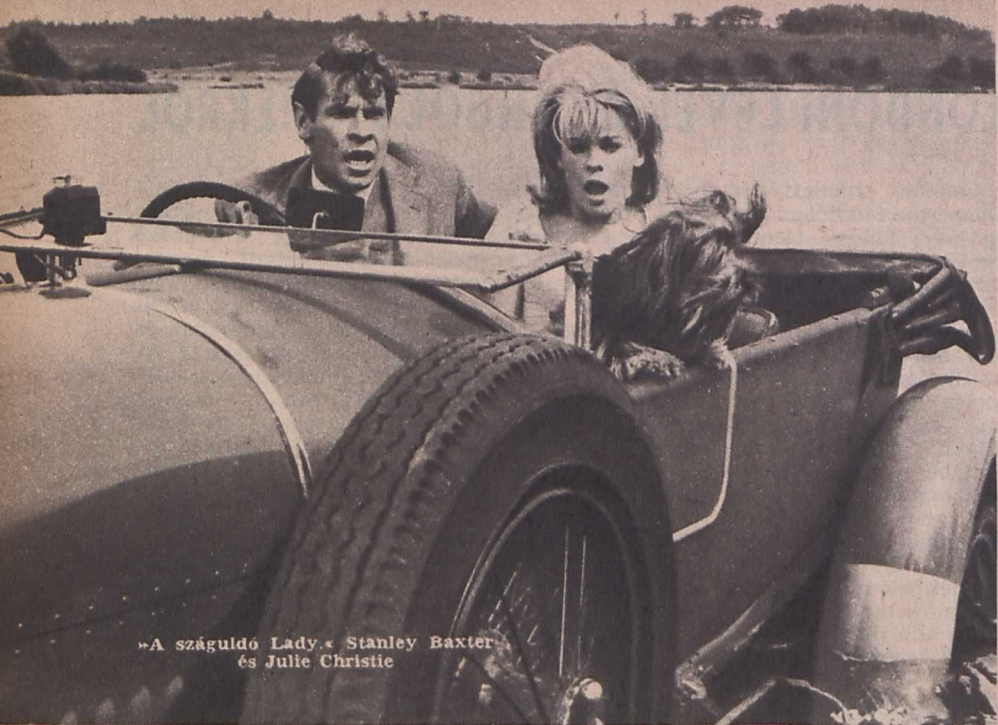
Lehetséges-e az »élet vagy halál« kérdését humorosan feldolgozni? Stanley Kubrick amerikai filmrendező, aki a könyvből maga írta a forgatókönyvet, azon a véleményen van, hogy »a szatíra minden ékesszólásnál közvetlenebbül hat«.

Rachel Roberts és Richard Harris az »Így él egy sportember« című filmben

51-158

»A száguldó Lady.« Stanley Baxter
és Julie Christie

Peter Sellers játszotta a főszerepét a közelmúltban bemutatott »A törvény balkeze« című, rutinos vígjátéknak is. Ez a film az angol komédiáknak ahhoz a szinte véget nem érő sorozatához tartozik, melyben kis csirkefogók próbálnak túljárni a rendőrség eszén. A forgatókönyvet két kiemelkedő tehetségű TV-játék szerző írta: Alan Simpson és Ray Galton. A szereplők közül kitűnik Lionel Jeffries ragyogó komédiázásával az ostoba rendőr szerepében.

Egy másik szokványos komédia a »Száguldó Lady«, mely az angoloknál mindig népszerű régi kocsik iránti lelkese-

désből meríti témáját. Stanley Baxter, TV-komikus egy fiatal skót kerékpáros szerepét játssza. Van a filmben

néhány nagyon kellemes jelenet, melyben a tanulóvezetők és oktatók rovására sokat mulathatunk.

»A verebek nem tudnak énekelni.« Főszereplői: Barbara Windsor és James Booth

Ennél többet akar nyújtani a »Bábszínház-ember« című angol vígjáték, Tony Hancock-kal, a TV vezető komikusával a címszerepben. Egy makacs, független gondolkodású bábjátékost alakít. A filmet Cliff Owen rendezte. Különösen jó a képmutató és pompavágyó polgármester és az önző, a várost csak a maguk hasznárára vezető tanácsnokok — »civilben« üzletemberek — szatirikus ábrázolása. A film csúcspontja az a beszéd, melyet egy, a városba látogató arisztokrata hölgy mond a polgármester erkélyéről. Ez valóban vakmerő karikatúrája az angol királynő tipikus szónoklatainak. Barbara Murray, a kitűnő, fiatal színésznő remekül alakítja szerepét.

Kétségtől, régóta nem volt oly kiemelkedően jó angol vígjáték, mint »A verebek nem tudnak énekelni« című film. Ez Joan Little-

Barbara Windsor és James Booth

woodnak, a londoni színházi élet baloldali érzelmű rendezőjének első játékfilmje. Joan Littlewood volt az, aki a londoni színházakban utat tört a korunkbeli szocialista realista drámának.

Vidám, szellemes és kamaszosan szertelen történet, melynek szín-

Jelenet »A verebek nem tudnak énekelni« című film-ből

»A babaruhás ember.« Főszereplői: Tony Hancock és John Le Mesurier

rugby-játékossá lesz. De éppen brutalitása az, amely megakadályozza őt szerelmének elnyerésében, pedig erre vágya legjobban.

Richard Harris, aki Joan Littlewood színházában tette ismertté nevét, kitűnő a kemény és faragatlan bányász szerepében. Rachel Roberts (akinek nagy sikere volt a »Szombat este és vasárnap reggel« című filmben) alakítja a női szerepet. A filmet Lindsay Anderson rendezte, egyike a legtöbbet ígérő fiatal tehetségeknek. E munkáját számos kritikus mesterműnek nevezte.

»El akartunk szakadni a „szociológiai” típusú filmekről — mondta nekem a film producere, Karel Reisz —, »az embereket és pusztá érzelmeket akartuk ábrázolni anélkül, hogy összefüggésbe hoznánk őket környezetükkel«.

Az alkotók által így megfogalmazott cél szerintem visszalépést jelent attól, ami az új angol filmekben éppen a legjobb volt (Karel Reisz filmjére gondolok elsősorban, a »Szombat este és vasárnap reggel«-re), és ez mutat rá legélesebben az »Ez a sportszerű élet« alapvető hibáira: az érzelem, ha mégoly gazdag is, önmagában nem elég érdekes, ha nélkülségi a társadalmi vagy lélektani elemzést.

teréről London legnagyobb munkásnegyede, az East End szolgál. Egy ragyogó, temperamentumos szőke asszony (Barbara Windsor) dilemmájáról szól, aki férjhez ment egy fiatal, mindig jókedvű, kicsit hangos tengerészhez. (James Booth). Az East End legnyomorúságosabb negyedében laknak — illetve, az asszony pillanatnyilag egy tiszteletreméltó busz-sofőrrel él együtt a kelet-londoni új lakónegyedek egyikében. Amikor a kereskedelmi gőzösön szolgáló férj két esztendei távollét után megérkezik, felesége nem tudja eldönteni, hogy a két férfi közül melyiket válassza.

A történet elég sovány, de többet tud mondani a szokványos »egy nő két férfit szeret« egyszerű problémájánál.

A filmet az East Enden, eredeti külsőkben

forgatták és a helyszín, a figurák, a humor és a beszéd stílusa mind mélyen a »cockney«-életben gyökereznek. Könyvnyű film, talán pehelysúlyúnak is mondhatnánk, mert nem elégíti ki a nézőt teljesen, de érezni lehet az alkotók emberszeretét és lelkesedésüket az ábrázolt életforma iránt.

Az elmúlt hónapok komoly, újszerű produkciói közül a legfontosabb az »Ez a sportszerű élet« című film, melyet egy közép-angliai iparváros zord külsőiben forgattak. Egy szívós és agresszív szénbányász, aki durva erőszakkal mindent megszerez magának, amit csak megkíván, pusztá agresszivitással eléri élete legnagyobb anyagi célkitűzését is: professzionista